

A madarak éve

Elém terítetted,
 azt mondtad, ennyi lett,
 mindent behoztak.
 A kosarakat kirázták,
 a hordók alját kikaparták,
 együtt néztük a számokat.
 A szekerek is északról – kérdeztelek,
 igen, mind a hét – felelted.
 Akkor már tudtuk, hogy ez a madarak éve
 lesz,
 dél-keletről jönnek majd a hajók,
 és az egyiknek rozsdás lesz az oldala,
 amit nem tudtunk még,
 hogy a mellékutcára fog nyílni az ablak,
 bár gyanítottuk, hogy lesz egy mellékutca.
 Csak a számokra gondoltunk,
 és már nem láttunk el Afrikáig,
 nem volt hír nyugatról se,
 hallgattunk a hegyekről keleten,
 hogy többé már nem a mi hegyeink,
 hiába üzentek a pásztorok többször is.
 A tó még megvolt,
 de északon a híd, és túloldalt a város már
 elveszett.
 Szemenként számoltuk a búzát,
 cseppenként a bort,
 fajták szerint válogattuk a magokat.
 Aztán eljött az idő, megjött értem a hajó,
 és később te is a pásztorok után indultál.
 Amit kiszámoltunk, nem hoztam el,
 csak azt, ami számolatlanul maradt,

és ezzel a bizonytalan kevéssel
 alig lehet bírni kint a tengeren.
 De azt akartam, hogy az országot úgy
 foglalják el,
 hogy kinyitottuk a kapukat,
 hogy ott találjanak mindent,
 szép rendbe rakva, ha jönnek,
 hogy minden a helyén legyen,
 a szekerek, a hordók, a kosarak,
 és legyenek szépek a ketrecek is,
 legalább annyira,
 mint amennyire mi találtuk őket.
 És bár a tengerről, a madarokról
 beszélgettünk,
 a királyság bukásáról soha,
 titkon én már behívtam az ellenséget,
 ahogyan titokban te is behívtad.
 Azt mondtuk egymásnak,
 ez csak egy leltár a madarak éve előtt,
 mielőtt jönnének a hajók,
 és jönnének a pásztorok,
 csak egy leltár, hogy rend legyen,
 mikorra visszatérünk,
 de mindketten tudtuk,
 hogy a határnál már áttörték az utakat.
 Így történt. Nem robajjal.
 A kikötőből még hallottam a kürtöket.
 Te hátranéztél, aztán énrám, ahogy
 indulok,
 és a zászlókat már nem húzták fel azon
 a reggelen.

A vándor és a semmi

Emlékszel, ahogy felépítettük a házat
ősszel,
és végül nem költöztünk be,
mert te felgyújtottad egy novemberi
reggelen?
Még a lángokkal se vártál meg, hogy
lássam,
éjszaka kezdted,
de reggel lett, mire meggyulladt rendesen.
Én az erdőt jártam a hegyek mögött,
még csak a füst szaga se,
nemhogy a lángok.
Tényleg elmaradtam,
tovább mint mondtam,
de nyomot találtam és a folyót követtem.
Te azt mondtad másnap fáztál,
és hiába van mit enni,
és van hol lakni,
ha a ketrecekben ott üvölt a semmi,
és késő délután volt mikor erre járt
a vándor,
már a tartásából látszott,
hogy nem csak egy vándor lesz ez, aki erre
jár,
de biztosan ért a tűzgyújtáshoz,
és kapóra jött, mert már belül is havazott,
tiszta hó volt a palástod, mondtad,
és betoltad középre az asztalt,
ő nézte, ahogyan a székre mászol,

és mikor felborult pár kosár,
eltört néhány korsó,
és kiömlött az olaj,
megláttad szemében a szikrát
és tudtad, hogy jó meleg lesz mindjárt,
bár leég tőle a házunk,
közben én is fáztam,
távol a hegyekben,
rám is esteledett,
tüzet raktam én is,
de nem lett melegebb
mert csak a régi dolgok égnek el rendesen
és én otthon hagytam minden régít
közben a ketrecken üvöltött a legrégebbi
semmi,
de végre hajnal lett,
majd végül reggel,
amikor a pásztorok meghozták a hírt
keletről,
hogy vége, emlékszel?
Az erdőből a kikötőbe mentem,
már várt rám az a hajó,
akkor is ott horgonyzott volna reggel,
ha te a vándornak nem nyitsz ajtót.
Nem árultál el,
mert én is elárultalak téged,
egyetlen éjszaka elég volt,
és minden leégett,
csak a lángokat lett volna jó látni,
nézni, ahogy eltűnik a régi,
talán akkor nem rázná itt mellettem
a ketrecet a legrégebbi semmi

Ima az elromlott világítótornyban

(maghrib)

Az óceán partján áll az a torony,
forró pára lebeg a homok fölött,
rózsaszín az ég,
rózsák nincsenek,
csak a fekete homok végig,
és az a lépcső,
a toronyban kanyarog,
estére lehül egészen.
A nap már nem látszik,
ahogy lemegy a horizonton,
a pára és a sietség,
az alkonyat hirtelen jön
a fekete parton,
csak az a fehér torony,
és az a pár mondat
lebeg minden este
a víz felett,
hűl a levegő,
lilába vált az ég,
lassan feketedik a víz,
az egész óceán,
és megfeketednek az árnyékok is
a lépcsők alatt, a toronyban,
minden nap ugyanaz a pár mondat
úgy ér véget: kérlek, segíts.
És mikor már kihűlt a part,
a pára leszállt,
nem látszik hol az ég,
a fekete homok,
a hullámok,
vagy az elromlott világítótorny,
csak az a csend,
a kanyargó lépcsők alatt,
még hajnalban is fekete.

Gueth Péter: 1981-ben született Kaposváron. A Pápai Református Teológiai Akadémián szerzett teológus diplomát, de nem lett lelkész. 2013-ban elnyerte az Indonéz Állam tanulmányi ösztöndíját és 2013–2014 között Yogyakartában tanult indonéz nyelvet és kultúrát. 2012-ben kezdett publikálni novellákat, tárcákat. Jelenleg egy regényen dolgozik.